

KADRIYE KARAKAŞ'A SON MEKTUPLAR

Bu dosyada, 22 Temmuz 2001'de talihsiz bir kaza sonucu çok genç yaşta aramızdan ayrılan Fakültemizin ve İşletme Bölümünün ilk araştırma görevlisi Kadriye Karakaş için açılan anı defterine yazılmış ve bu armağan sayı için yakınları tarafından gönderilmiş mektup ve şiirlerden sahiplerinden izin alınarak seçilmiş bir derleme yer almaktadır.

Kadriye'yi bu duygu ve düşüncelerle ölümsüzleştirerek ona karşı son görevimizi yerine getirebilmiş olmayı diliyoruz.

Sevgili Kadriye,

Bana hep kır çiçekleri getirirdin. Bazen bir salkım üzüm, bazen birkaç Akçay elması. Hepsi de gönlünden kopmuş sevgini yansıtan şeyler. Seni son yolculuğuna uğurlamak bana çok zor geldi, ama Allah bunu bana nasip ettiği için huzurluyum. Seninle yaptığım sohbetleri çok özleyeceğim. Nur içinde yat.

Ayşe KURUÜZÜM
23. 07. 2001
(Anı defterinden)

Sevgili Kadriye,

Seninle çok kısa bir süre beraber olabildik. Bu kısa zaman zarfında seni çok ama çok sevdim. Sevecen tavrın ve gülümseyen yüzün gözlerimin önünden bir an bile gitmiyor. Her zaman da benim için böyle kalacaksın.

Ruhun şad, mekanın Cennet olsun.

Şafak AKSOY
23. 07. 2001
(Anı defterinden)

Hakkımı belal et Kadriyecğim,

Biliyorsun seni çok ama çok seviyorum. Sen kendini aşmış bir insan olarak bana da çok şey kattın.

Biliyorsun ki duygularımı kolaylıkla ifade edemem.

Sen benim her zaman gerçek bir dostum olarak kalbimde yaşayacaksın.

Fahriye UYSAL
(Anı defterinden)

Canım Kadrişim,

Cuma günü okuldan ayrılırken bana, herşeyin anlamsız olduğunu, hayatın ne kadar renkli ve capcanlı olduğunu ve anlamsız şeylere sıkılmamam gerektiğini söylemiştin...

Şu beynim, bedenim ve ruhum kilitlendi. Nasıl ve ne yapmam gerektiğini bilemedim. Sadece hala şaşkınım, hala inanamıyorum ve hala buruğum....

Elini omuzuma atıp, “ muzır kız gene yapacağını yaptın” derdin bana... Oysa şimdi sen muzır davrandın....

Daima kalbimdesin, daima yüreğimdesin ve dualarımla daima seninleyim....

Seni çok ama çok özleyeceğim.

Eren DURMUŞ
23. 07. 2001
(Anı defterinden)

Sevgili Kadriye'm,

Sana böyle bir mektup yazmak zorunda kalacağım hiç aklıma gelmezdi. Antalya'ya geldiğimden bu yana, beş yıldır, en yakın dostlarımdan, en sevgili öğrencilerimden biri oldun. Beni hep dalgınlık ve unutkanlıklarınla şaşırtırdın.

“Kızım bir gün kendini de bir yerde unutacaksın” diyerek sana takıldığımda, bizlere böyle inanılmaz bir acı yaşatabileceğini hiç düşünmezdim, çünkü sen insanlara üzüntü vermeyi hiç istemeyecek melek ruhlu bir insandın.

Kendini aşmak için gösterdiğin çaba, inanılmaz gayretin, yürek dolusu insancılığın, şaşırtıcı cesaretin ile yeri doldurulmaz birisin sen.

Seni hiçbir zaman unutmayacak, hep kalbimizde yaşatacağız.

Fulya SARVAN
23. 07. 2001
(Anı defterinden)

Sevgili Ermiş Kadriye,

22.07. 2001 Pazar günü saat 17 sularında seni ebedi istirahatgahında toprağa verirken “ne kadar değil nasıl yaşadığımız?” sorgulamasının ne kadar doğru olduğunu bana hatırlattın. Canlı cansız doğadaki her şeyi sevmeye ve paylaşmaya adanmış kısacık yaşamınla bize bunun en iyi örneklerinden birini verdin. Dünyamıza ve Fakültemize renk kattın, fark yarattın ve fiziksel olarak aramızdan ayrılmanla asla yok edemeyeceğin bir yere sahip oldun. Bu yıl matematik modelleme dersinden en iyi kağıdı sen verdin. Seninle gurur duyuyorum. İyi ki seni tanıdım ve asla unutmayacağım.

Öyle inanıyorum ki tekrar görüşeceğiz. O zamana dek toprağın bol olsun, huzur içinde uyu...

Orhan Hocan
24. 07. 2001
(Anı defterinden)

Sevgili Kadriyeceğim,

Son Cuma bana seslenişinde, “Kendine iyi bak hocam. Hastalanma hocam, sağlıklı kal hocam”, belleğimde yaşayacaksın.

Her kim olursa olsun, sözlerinle ya da şiire dökülmüş birkaç satırla moral verişinle yaşayacaksın.

Gerek imaj değişikliğin ve gerekse gösterdiğin üstün performansla belleklerde yaşayacaksın.

Sen rahat uyu, çok erken gittin, ancak arkadaşların ve öğrencilerinle ve de anılarda daima yaşayacaksın. Nur içinde yat.

Prof. Dr. Ayten ERSOY
(Anı defterinden)

ANNESİNİN MEKTUBU

Alemlerin rabbi olan Allah’ım sen ne dersen o olur. Sana layık olan salih ve faziletli bir evlat verdin. Sonunda aldın. İsyân olarak söylemedim. Affına sığınıyorum. Allah’ım beş konak deryasına daldırdın. İnşallah azablarını kaldırdın. Beraatini sağ eline alanlardan, sualine verenlerden, sana kulluk edenlerden, doğru yolda gidenlerden eyledin. Gençliğine doyamadı, baharının gülü yazına ermedi.

Allah inşallah kızıma şehitlik mertebesini vermiştir, hoca oldu vazifesini sürdüremedi, gece, gündüz demedi, Allah için çalıştı. Allah cemailim var gör dedi, cennetim var gir dedi, sıraatim var geç dedi, kevserim var iç dedi. Burada şehitler, erenler, evliyalar, şühüdalarla yaşa dedi. Yorgun giden kızıma cennette ırmaklarım var, üstünde incili köşklerim var, gülden döşeklerim var, nurdan ışıklarım var dedi. İnşallah yavrum orada dinlenir.

Kızım ölmeden onbeş gün önce şöyle bir vasiyette bulundu: “-Anne herhangi bir acı veya üzüntü ile karşılaştığımız zaman Dünya’ya imtihan için geldiğimizi unutmamalıyız. Mevlam kendine yakın olmamız için insanlara acı ve üzüntü verirmiş. Çünkü Musa Aleyhisselam firavunla yaşadı, İbrahim Aleyhisselam Nemrut’la yaşadı, Yunus Aleyhisselam balığın karnında yaşadı, Eyüp Aleyhisselam yaralarla yaşadı. Bunlar peygamberlerdi. Bu üzüntülerle Allah’a yakındılar.” dedi. Bana ölümünün belirtisini böyle bildirdi. Bunları aklımıza getirerek sabırla yaşamaya çalışacağız. Alanya’ya gitmeden önce telefon

---

açtı: “4 gün içinde işlerimi bitireceğim. Bir uykuya yatacağım ve bir daha kalkmayacağım.” dedi. Fakat ben çocuğumun benden ayrılacağına tevekkülünü asla kuramadım.

Müşerref Karakaş

Sevgili Kadriye, seni çok özledik.....

1996 yılı Ekim veya Kasım ayı idi. İstanbul’daki yakın çevremi, dostlarımı ve öğrencilerimi geride bırakmanın şaşkınlığı ve yeni çevreme alışma, yeni dostluklar kurma çabası içindeyken, aydınlık yüreğini bana açan ve sonsuz bir saflık ve güven duygusu içinde çok kısa bir sürede akademik kariyerini benim ellerime terkeden ve içimdeki boşluğu dolduran sen oldun. Birlikte çalıştığımız beş yıl boyunca temiz yüreğin, vericiliğin, dürüstlüğün ve saflığın beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı.

Hayat olayları onlarda yakalayabildiğin anlam ölçüsünde ilginçti senin için. Her konunun anlamı üzerinde düşünür, onlara felsefi bir boyut yakıştırır, anlamsız gelen olaylardan ve konulardan mümkün olduğunca uzak durmaya çalışırdın. Yüreğinin benimsemediği işleri yapmak çok zor, anlamını benimsediğin işler ise son derece heveslendirici idi. Güzel duygu ve eylemlere açık olan gönlünü çelmek için sana anlamlı gelecek gerekçeler üretmek yeterli idi.

Hepimiz seni çoğu kez ürkek, kendinden tam emin değilmiş gibi duran, ancak ansızın uzattığın kendin gibi mütevazı bir demet kır çiçeği ile gönül alan, moralsiz gördüğünde moral vermek için seferber olan, sıradan bir olayda bile anlamlı bir boyut yakalayarak “felsefe yapan”, ansızın içine kapanıp ortadan kaybolan, yeni bir enerji yakalayıp yeniden yaşama sarılan hallerinle hatırlıyor, daha doğrusu hiç unutmuyoruz.

Her zaman çok yüksek idealler peşinde oldun. Kendine koyduğun hedefler çoğu kez sahip olduğun birikim ve yetenekleri zorladı, başarıyla mutlu olmadın, daha iyisi için mücadele ettin ve sonunda kazandın. Doktora derslerini bitirip biran önce tezine başlamak istiyordun. Son derece büyük bir hevesle doktora tez araştırman için sabırsızlanıyordun. Hatta tezinle ilgili olarak ABD’ye gitme planların vardı.

İlk kez 1999 Haziran ayında Köprülükanyon’da sırtındaki canyeleğine ve yanındaki bizlere güvenip kendini deli ırmağın ortasına attığında ve 2001 Haziran’ında Sıçan adasının açıklarında, yine canyeleğine ve daha çok da bana güvenip teknenin çevresinde tur atarak derin sularda yüzmenin tadını çıkardığında, aslında kendini su ile ebedi bir barışmaya veya buluşmaya hazırladığını nasıl bilebilirdim.

Seninle özel sohbetlerimizde yaşamla ilgili ilginç saptama ve yorumlarımızı paylaşmayı, sorunlarımızı konuşarak rahatlamayı, yüreklendirici övgülerini duymayı, sana moral vermeyi, moral almayı özledim.

Bizlere yokluğunun acısını yaşatmış olmana rağmen seni tanımış olmaktan ve seninle çalışmış olmaktan büyük kıvanç duyuyorum. Her zaman bizimlesin.....

Fulya Sarvan
29 Nisan 2002

A WINDOW IN A LIFE

*To every-one who mourns deeply for Kadriye.
For her and her many friends and teachers in our faculty and at
University but especially for her parents and all the people who loved her
in her daily family life out-side.*

***Be heartened as she is now in the ultimate place reserved for the
caring, in heaven.***

*I would like to tell you about a time that Kadriye and I shared at an
English lesson. I am sure she will not mind me repeating it to you.
I shall never forget and I will always be enriched by what happened at
that lesson.*

*I changed the lesson away from the dry business and grammatical
English and chose a piece about feelings that moved me profoundly as a
mere human. The piece is entitled*

'The journey of life'.

*Kadriye was so moved that she cried. She looked into my eyes and I saw
Her soul and felt her sensitivity and deep understanding of what it takes to
be e mere human.*

*As a teacher this was a silent but ultimate complement. Kadriye's
comprehension was total even in a language that was not her native
tongue. I was and always will be so humble to have been a part of those
feelings we shared together.*

Kadriye was a humanist.

As a parent, guider and friend this will be the Kadriye I shall never forget.

In deepest sympathy and gratitude of meeting her on our journey through life.

Rest in peace.

NANCY THOMAS-WARD

I did not know Kadriye long and I never met her in person. But her words touched me. It was clear to see that she was a beautiful person. She would always send me peace and warmth when she wrote to me. Her words were calming and soothing. They were almost poetry. When she died it became even more clear what a beautiful person she was.

Only a beautiful person would have friends and relatives who would contact a stranger like myself and invite them to come and visit them, as her friends and relatives did. Only a beautiful person would have friends and relatives who would make a memorial to her in the way that her friends and relatives are doing now with this special collection of memories of her.

For you it is a much larger loss because you were able to see her face, to hear her voice, to touch her and feel her hugs. My sadness goes out to each of you who knew Kadriye in person. From many miles away I cried from her loss. But I know that my sadness and loss was only a fraction of yours. Thank you for making this memorial magazine for her and thank you for inviting me to contribute to it. My love and empathy goes out to each of you.

Steve Hein

Kadriyem; dosttan, akrabalıktan öteydi benim için. Ancak bu şiir anlatabilir seni. Her satırında, her kelimesinde.

DOSTLARI OLMALI İNSANIN

Dostları olmalı insanın,
aynen gemilerin limanları gibi
zaman zaman uğradığı
yükünü boşalttığı
dalgalar dininceye kadar beklediğin koynunda

Sonra açık denizlere uğurlamalı seni,
geri döneceğin günü bekleme umuduyla
bazen rüzgara o açmalı yelkenini
yanağına konan bir öpücüğün coşkusuyla
halatlarını çözmeli
seni çok ama çok özlemeli

Dostları olmalı insanın,
ermiş, bilge, hayatı ezbere okuyabilen
düşünmediklerini düşündüren
seni bir cambaz ipinde güvenle tutabilen
gerektiğinde senin için ateşi yutabilen

Yolunu ışıtan ustan olmalı,
şekillendirmeyi öğretmeli hayatın çömleğini
sana vermeli soğuk bir kış gününde
üzerindeki tek gömleğini.

Yerine kimseleri koyamıyorum. Seni o kadar özleyorum ki...
Bana hitap ettiğin gibi, benim special cousinciğim.

Şerife AKIN

KADRIYE'YE İTHAF

Gönlümde yas
Gözümde yaş
Elinde bir demet çiçekle
Hatırlayacağım seni
Işıl ışıl
Dostluk saçan gözlerinle
Bakardın yüzümüze
Niçin böyle
Vakitsiz bıraktın gittin Kadriye
Cesurdun, ideallerin vardı
Bir güneş battı
Herşey yarım kaldı

Mediha Saraçoğlu
15 Mayıs 2002

ÖLEMEZSİN

Karanlık bir ormanda seni arıyorum
Gündüzün ışığı geceye yansımış
Gökyüzündeki ışık bana çarpıyor
Seni aramama yardım ediyor.

Masmavi denizin içinde seni arıyorum
Balıkların gözleri parlıyor
Sanki gözleri bana çarpıyor
Seni aramama yardım ediyor.

Issız bir sokakta seni arıyorum
Kuşlar güzel, sesler çıkartıyor
Sanki sesleri bana ışık veriyor
Seni aramama yardım ediyor.

Ellerimin içinde seni arıyorum

Bir de bakıyorum çizgiler var
Bu çizgiler bana yol veriyor
Seni aramama yardım ediyor.
Gözlerimin içinde seni arıyorum
Gözlerimin rengi değişik geliyor
Bu renkler bana ışık veriyor
Seni aramama yardım ediyor.

Aslında hiçbiri yardım etmiyor
Bana bir teselli vermeye çalışıyor
Çünkü onlar senin öldüğünü sanıyor
Ama onlar yanlış biliyor
Aslında sen benim kalbimdesin
Hem de kalbimin en derinindesin
Benim kalbimden uçup gidemezsin
Çünkü sen asla ölemezsin, ölemezsin, ölemezsin...

Leyla Karakaş

(Kadriye'nin Yeğeni. 12 yaşında.)

HALAMDİ

Umut ışıklarında yürürken
Bir insana rastladım
Sevgiye yaklaşmak isteyen
İnsanları birleştirmek isteyen bir insana

Bu insan bana bilmediklerimi öğretti
Sevgiden başka yüksek bir şey olmadığını
Sevgiye yaklaşmanın
Candan olacağına inanmamı söyledi.

Bu insan benim canımdan çok sevdiğim
Beni gönüllere yaklaştıran
Yalnızlıklarımda başarıya yükselmemi sağlayan
HALAMDİ.

Leyla Karakaş

(Kadriye'nin Yeğeni. 12 yaşında.)